Dejuni: perseverança i solidaritat

Dijous passat vam començar una setmana de dejuni a la capella del Roser de la Universitat de Girona. Alguns de nosaltres ens hi estarem la setmana sencera, d'altres faran dejunis de quaranta-vuit hores. Tot plegat, un gest, una manera com una altra d'alçar la mà i demanar la paraula. Una manera d'alçar la veu entre tant de soroll que hi ha hagut i que hi haurà, per poder dir, només, dues coses.

La primera, la més important: fer-nos ressò de la injustícia que representa el fet que ara mateix (mentre esteu llegint aquestes paraules), a les nostres presons (a pocs minuts de casa, d'allà on fem vida com sempre, on treballem i ens estimem, mengem o ens distraiem), hi ha quatre persones en vaga de fam. Aquest fet és terrible, és d'una enorme gravetat. Com també ho és allò que el motiva: el que demanen no és la independència, no és l'alliberament dels presos, ni el retorn dels exiliats; el que demanen, per increïble que sembli, és que la justícia espanyola (una justícia que sabem profundament injusta, venjativa i parcial) faci la feina que ha de fer. Que la faci!

Aquesta situació hauria de generar una onada de solidaritat. No cal ser independentista, ni estar a favor del dret a decidir, per entendre que el que demanen els presos amb la seva acció és el mínim que podien demanar. És el més bàsic. Tant que, sense això, tota pretensió de justícia, qualsevol mena de confiança o d'esperança, esdevenen impossibles. Només des de la més inamovible i vergonyant adhesió a l'Estat es pot acceptar la manera com actua i actuarà el Tribunal Constitucional i els òrgans del poder judicial.

I estem convençuts que la indignació és profunda entre la major part de la societat catalana, però malgrat això, aquesta indignació no està trobant la manera d'expressar-se. D'aquí ve el segon objectiu del nostre gest: ens agradaria fer de revulsiu, ni que sigui del nostre entorn. Per això convidem la resta de membres de la universitat a participar en diferents activitats que estem organitzant i a promoure'n ells també: com a mínim per poder discutir i reflexionar sobre el que està passant, sobre el que ens està passant!

I és que tan necessari és l'escalf que hem de traslladar als presos com la reflexió que hem de fer sobre el moment actual. Ens han volgut fer creure que tot el que vam remoure l'any passat no va servir per a res i ens volen convèncer de la nostra derrota. L'Estat i els que el vetllen treballen sense descans per instal·lar en la societat l'esperit de derrota, el sentiment d'impotència i una por paralitzant. Són les seves eines, perquè saben que assumir la derrota és el primer pas perquè deixem de lluitar.

Cal, doncs, que ens traiem del damunt la por, el pessimisme i la grisor que dia sí dia també estenen damunt nostre. Aquests dies, a la universitat hem rebut missatges d'escalf dels nostres presos i exiliats, i hem llegit algunes de les seves cartes. Si alguna cosa tenen en comú és la crida a la perseverança.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 18-12-2018, Pàgina 8
-El Punt Avui. Nacional 18-12-2018, Pàgina 8

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1522120-dejuni-perseveranca-i-solidaritat.html